

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/335/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717211859
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7717211859.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobkyne: L. W., nar. XX.X.XXXX, bytom B. B. XXXX/X, L., proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom registri obchodu a spoločností pod č. 542097902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, o zaplatenie 2.844,88 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 9. júla 2018, č. k. 5Csp/160/2017-89

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku tak, že žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.876,58 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 76,49 Eur od 22.7.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 12.8.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 23.9.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 17.10.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 19.11.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 16.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 20.01.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 19.03.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 7.04.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 25.5.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 22.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 8.7.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 23.08.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 20.09.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 11.10.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 24.11.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 21.12.2016 do zaplatenia, zo sumy 324,11 Eur od 14.01.2017 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 18.01.2017 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 25.02.2017 do zaplatenia, zo sumy 9,95 Eur od 1.3.2017 do zaplatenia, zo sumy 9,95 Eur od 14.3.2017 do zaplatenia a zo sumy 79,26 Eur od 23.03.2017 do zaplatenia, z a m i e t a.

M e n í rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania tak, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému 100% trov konania pred súdom prvej inštancie.

Žalobkyňa j e p o v i n n á nahradiť žalovanému 100 % trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.876,58 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 76,49 Eur od 22.7.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 12.8.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 23.9.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 17.10.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 19.11.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 16.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 20.01.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 19.03.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 7.04.2016 do zaplatenia, zo sumy 76,49 Eur od 25.5.2016

do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 22.06.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 8.7.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 23.08.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 20.09.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 11.10.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 24.11.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 21.12.2016 do zaplata, zo sumy 324,11 Eur od 14.01.2017 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 18.01.2017 do zaplata, sumy 76,49 Eur od 25.02.2017 do zaplata, zo sumy 9,95 Eur od 1.3.2017 do zaplata, zo sumy 9,95 Eur od 14.3.2017 do zaplata a zo sumy 79,26 Eur od 23.03.2017 do zaplata (I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II) a napokon rozhodol tiež o trovách konania tak, že žalobkyni priznal nárok na ich náhradu v percentuálnom rozsahu 50% (III).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplata sumy 2.844,88 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,83 Eur od 27.5.2014 do zaplata, vo výške 8,15% ročne zo sumy 71,80 Eur od 26.6.2014 do zaplata, zo sumy 71,80 Eur od 22.7.2014 do zaplata, zo sumy 71,80 Eur od 21.8.2014 do zaplata a zo sumy 71,80 Eur od 24.9.2014 do zaplata, vo výške 8,05% ročne zo sumy 71,80 Eur od 21.10.2014 do zaplata, zo sumy 71,80 Eur od 27.11.2014 do zaplata, zo sumy 71,80 Eur od 23.12.2014 do zaplata, zo sumy 71,80 Eur od 27.1.2015 do zaplata, zo sumy 71,80 Eur od 24.2.2015 do zaplata, zo sumy 71,80 Eur od 21.3.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 22.4.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 26.5.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 19.6.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 22.7.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 12.8.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 23.9.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 17.10.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 19.11.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 16.12.2015 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 20.01.2016 do zaplata a vo výške 8% ročne zo sumy 76,49 Eur od 19.03.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 7.04.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 25.5.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 22.06.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 8.7.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 23.08.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 20.09.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 11.10.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 24.11.2016 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 21.12.2016 do zaplata, zo sumy 324,11 Eur od 14.01.2017 do zaplata, zo sumy 76,49 Eur od 18.01.2017 do zaplata, sumy 76,49 Eur od 25.02.2017 do zaplata, zo sumy 9,95 Eur od 1.3.2017 do zaplata, zo sumy 9,95 Eur od 14.3.2017 do zaplata a zo sumy 79,26 Eur od 23.03.2017 do zaplata. Skutkovým základom takto uplatneného nároku boli tvrdenia žalobkyne, že dňa 4.4.2009 uzavrela s právnym predchodcom žalovaného - spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO a.s. (ďalej tiež len „CETELEM“) Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej jej CETELEM poskytol peňažné prostriedky v sume 7.000,- Eur, ktoré sa zaviazala vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami v 72 mesačných splátkach po 165,51 Eur, splatných vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 15.4.2015 (pozn. odvolacieho súdu v úverovej zmluve je uvedený údaj o splatnosti prvej splátky 15.4.2005, ktorý v kontexte dátumu uzavretia úverovej zmluvy a ust. časti III bod 4.2. Všeobecných podmienok CETELEM SLOVENSKO, a.s. možno považovať za zrejmu nesprávnu, s tým, že prvá úverová splátka bola podľa skutočnej vôle strán splatná dňa 15.4.2009, a teda nie 15.4.2005, ako je následkom pisateľskej chyby vyjadrené v úverovej zmluve, a ani nie dňa 15.4.2015, ako je celkom zrejme omylom uvedené v žalobe). Z dôvodu porušenia platobnej disciplíny CETELEM uplatnil právo na mimoriadne zosplatenie celého úverového záväzku, ktorý nakoľko žalobkyňa nespĺnila dobrovoľne, domáhal sa CETELEM jeho zaplata v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 8C/178/2014. V tomto konaní bola právoplatným rozsudkom zo dňa 7.4.2017 žaloba voči žalobkyni (v tomto konaní), pokiaľ ide o sumu uplatnenú nad rámec poskytnutých peňazí, zamietnutá s odôvodnením, že úverová zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru [§ 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z.], ani údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov [§ 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z.], následkom čoho je s použitím ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Žalobkyňa s argumentačnou oporou v tomto rozhodnutí prezentovala názor o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a domáhala sa vrátenia toho, čo zaplatila CETELEM nad rámec jej poskytnutých peňazí.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku bezo zvyšku vyšiel zo zistení, zodpovedajúcich skutkovému vymedzeniu uplatneného nároku v žalobe. Navyiac tiež zistil, že v úverovej zmluve sa strany dohodli na úroku za poskytnutie peňazí vo výške 17,48% ročne a na ďalších úverových nákladoch a poplatkoch pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 21,30%. Skutkovo tiež ustálil, že úverová zmluva neobsahuje údaj konečnej splatnosti úveru ani údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny,

úrokov a iných poplatkov. Skonštatoval v tejto súvislosti, že v úverovej zmluve je uvedená iba mesačná splátka, počet splátok a termín ich splatnosti; z údajov o celkovej výške mesačnej splátky však podľa jeho záveru nie je možné zistiť výšku istiny, výšku úrokov a výšku poplatku za poistenie.

4. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, § 2 písm. b), § 4 ods. 1 až 4 zák. č. 258/2001 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení neskorších zmien a doplnkov, § 107 ods. 1 a 2 a § 451 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Z. z., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pri zakladaní ktorého neboli v úverovej zmluve vyjadrené údaje o konečnej splatnosti úveru a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, predstavujúce jej obligatórne náležitosti podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g) a i) zák. č. 258/2001 Z. z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy. Z tohto obsahového nedostatku úverovej zmluvy prvoinštančný súd vyvodil s použitím ust. § 4 ods. 3 uvedeného zákona domnienku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V zrejmom rozpore s týmto záverom, ktorý je vo svojej podstate vystavaný na existencii platnej úverovej zmluvy, súd prvej inštancie na inom mieste odôvodnenia napadnutého rozsudku (v bode 38) dospel k bližšie nevysvetlenému záveru, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil prijatím plnenia z neplatného právneho úkonu. Tak, či onak, žalobkyňa bola podľa úvahy súdu prvej inštancie povinná zaplatiť na splnenie svojho úverového záväzku len sumu zodpovedajúcu skutočne jej poskytnutým peniazom. Podľa záveru súdu prvej inštancie žalobkyňa plnila nad rámec svojho úverového záväzku sumu 2.884,88 Eur, z ktorej však zo zodpovednosti žalovaného za bezdôvodné obohatenie priznal žalobkyni len sumu 1.876,58 Eur na podklade záveru o premlčaní uplatneného nároku v ostanej časti, v ktorej žalobu (včítane zodpovedajúcich úrokov z omeškania) zamietol. V nadväznosti na námietku nedostatku procesných podmienok konania žalovaného, vzhľadom na spôsob akým ho žalobkyňa v žalobe označila, súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, že hoci žalobkyňa v žalobe označila za právneho nástupcu CETELEM organizačnú zložku žalovaného, prostredníctvom ktorej koná na území Slovenskej republiky, svojim následným podaním túto nesprávnosť opravila. Súd prvej inštancie spolu s časťou istiny uplatnenej pohľadávky priznal žalobkyni tiež i úroky z omeškania, bez toho, aby svoje rozhodnutie v tomto smere v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie vysvetlil. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 2 C.s.p. čiastočným procesným úspechom žalobkyne v spore, i v tomto prípade však bez toho, aby v odôvodnení napadnutého rozsudku vyjadril úvahy, na podklade ktorých dospel k záveru, že pri čiastočnom procesnom úspechu oboch strán patrí nárok na náhradu trov konania žalovanej, a to práve v percentuálnom rozsahu 50%.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu zamietne v celom jej rozsahu a prizná mu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. V odvolaní žalovaný v prvom rade namietal nedostatok procesných podmienok konania, súc presvedčený o tom, že žalobkyňa v žalobe označila za žalovaného jeho organizačnú zložku, ktorá však nemá právnu subjektivitu a cez to ani spôsobilosť byť účastníkom konania. Argumentoval, že neexistencia procesnej spôsobilosti je v právnej praxi jednotne považovaná za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá vždy musí viesť k zastaveniu konania. Pokiaľ napriek tomu súd prvej inštancie v konaní pokračoval a naviac so subjektom, ktorý podľa žaloby nebol stranou sporu, dopustil sa tým podľa odvolateľa procesného pochybenia, majúceho za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Žalovaný nesúhlasil ani so spôsobom právneho posúdenia veci. Vytkol v tomto smere súdu prvej inštancie nesprávnosť, ktorej sa mal dopustiť pri aplikácii ust. § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, s argumentáciou, že táto norma a ani zákon na inom mieste bližšie nevymedzuje spôsob vyjadrenia údajov o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a preto podľa jeho názoru, tento údaj nemusí mať podobu konkrétneho termínu, ale postačí, ak sú v úverovej zmluve uvedené skutočnosti, z ktorých je tento termín pre spotrebiteľa jasne a zrozumiteľne odvoditeľný. Podľa odvolateľa v danom prípade termín konečnej splatnosti úveru vyplýva z údajov o počte splátok a ich splatnosti. Na podporu svojej argumentácie v tejto otázke žalovaný upriamil pozornosť na záver formulovaný Súdnym dvorom Európskej únie (ESD) vo veci C42/15 zo dňa 9. 11. 2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň žalovaný poukázal tiež na to, že v tomto rozhodnutí ESD akcentoval, že zmyslu a cieľu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež

len „smernica“) zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Obdobne podľa žalovaného ESD vo svojom rozhodnutí vo veci C42/15 podal výklad článku 10 ods. 2 písm. h) smernice z pohľadu potreby vymedzenia v úverovej zmluve tiež štruktúry mesačných splátok v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Žalovaný s poukazom na tieto interpretačné závery ESD apeloval na potrebu eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, v zmysle ktorého „Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny“ splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je potrebné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Zároveň Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí vyjadril, že úprava platná od 1.5.2018 podľa spôsobu vymedzenia v smernici jasne vymedzila požiadavku v zmluve vyjadriť, okrem výšky a počtu splátok (len) ich frekvenciu bez potreby ich štrukturovania. Tým podľa jeho názoru došlo k precizovaniu skoršej úpravy, ktorú v jej legislatívnej nepresnosti bolo možné a bolo i potrebné preklenúť eurokonformným výkladom. Žalovaný v tejto súvislosti navyše akcentoval tiež skutočnosť, že pri anuitnom splácaní úveru má periodická splátka rovnakú výšku počas celej doby splácania a preto štrukturovanie splátky je pre posúdenie rozsahu úverového záväzku spotrebiteľom bezvýznamné. Žalovaný mal výhrady tiež k spôsobu právnej kvalifikácie uplatneného nároku z hľadiska súdom prvej inštancie použitej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia. Namietal v tejto súvislosti, že následkom absencie osobitných náležitostí v spotrebiteľskej úverovej zmluve, pokiaľ bol úver poskytnutý a spotrebiteľ ho čerpal, podľa ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. nie je neplatnosť tohto úkonu, ale nastúpenie domnienky o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaný v odvolaní ďalej nesúhlasil ani so spôsobom, akým súd prvej inštancie posúdil jeho námietku premlčania. Prezentoval v tejto súvislosti názor, že subjektívna i objektívna premlčacia doba v danom prípade začala plynúť po úplnej úhrade poskytnutých peňazí dňom 26.5.2014, a že preto obe uplynuli ešte pred uplatnením nároku na súde dňa 22.6.2017 (subjektívna dňa 26.5.2016 a objektívna dňa 26.5.2017). Žalovaný vytkol súdu prvej inštancie tiež, že vyhovujúce rozhodnutie o úrokoch z omeškania opomenul v napadnutom rozsudku odôvodniť. Napokon žalovaný v odvolaní vytkol nesprávnosť tiež rozhodnutia o trovách konania, namietajúc, že v ňom prvoinštančný súd kvantitatívne nepremietol pomer procesného úspechu strán v spore. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesplnenie procesných podmienok, na prítomnosť vady v procesnom postupe súdu prvej inštancie a na nesprávne právne posúdenie veci, žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. a), b) a h) C.s.p. V odvolaní odvolateľom formálne označený a aj citovaný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. nebol podporený konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod žalovaným materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený.

6. Výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti (II) nebol odvolaním napadnutý; v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 1 a contrario C.s.p., a preto v nej nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu odmietla názor odvolateľa o nesplnení procesných podmienok konania s argumentáciou, že nesprávnosť v označení žalovaného žalobe bola odstrániteľnou vadou žaloby, ktorú v priebehu konania napravila. Na margo námietok žalovaného k spôsobu právneho posúdenia veci žalobkyňa vo vyjadrení akcentovala, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odvíja od právoplatného rozsudku Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 8C/178/2014 zo dňa 7.4.2017, ktorý je podľa jej názoru, pokiaľ ide o záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre strany záväzný.

8. Žalovaný vo svojej odvolacej replike nesúhlasil s názorom žalobkyne o právnej záväznosti záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru Okresného súdu Michalovce v rozsudku sp. zn. 8C/178/2014 zo dňa 7.4.2017 a poukázal v tejto súvislosti na ust. § 228 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého je pre strany sporu záväzný výrok právoplatného rozsudku, nie však jeho odôvodnenie. Žalovaný na podporu správnosti svojho nazerania na spôsob právneho posúdenia veci upriamil pozornosť na to, že k záverom, vyplývajúcim z v odvolaní zmienenom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa

22.2.2018 sa Najvyšší súd SR pripojil tiež vo svojom neskoršom uznesení sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018.

9. Žalobkyňa v odvolacej replike už len odkázala na svoje skoršie vyjadrenia.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b) a h) C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.2.2019 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

11. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. So zreteľom na dôvody, na podklade ktorých prvoinštančný súd k tomuto záveru dospel, bola pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku v odvolacom konaní kľúčovou právnou otázkou úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí vyžadovaných ust. § 4 ods. 2 písm. g) (údaj o konečnej splatnosti úveru) a ust. § 4 ods. 2 písm. i) (údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) zák. č. 258/2001 Z. z., v znení účinnom v čase jej uzavretia. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

12. Súd prvej inštancie záväzkový právny vzťah strán, v ktorom žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalobkyňa nesporne v takomto postavení nevystupovala (§ 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka) celkom správne posúdil ako spotrebiteľský podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a skrz toho správne aplikoval na úverovú zmluvu uzavretú medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobkyňou v hmotnoprávnom postavení spotrebiteľa tiež zák. č. 258/2001 Z. z. Na škodu vecnej správnosti napadnutého rozsudku súd prvej inštancie i napriek tomu, že na posudzovaný prípad aplikoval správnu normu, nesprávne ju interpretoval.

13. Žalovaný v odvolacom konaní súdu prvej inštancie celkom dôvodne vytykal, že pri interpretácii rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je výsledkom transpozície smernice, nezohľadnil ňou stanovený cieľ. Žalovaný sa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie na ustanovenia smernice výslovne odvolával, ale i bez toho bolo povinnosťou prvoinštančného súdu posúdiť ich zhodu s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby preveril, či smernica bola transponovaná správne a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Ustanovenia smernice totiž v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR (ÚS SR) v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie je len ústavne konformná, ale aj eurokonformná, interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s.165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva,

či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov, či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto konštatovať, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieového ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; KühneHeitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s.379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že žalovaný sa v rámci svojej obrany v priebehu konania pred súdom prvej inštancie dôvodne dovoľával nie len eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, zodpovedajúceho cieľom smernice, ale v jeho intenciách tiež použitia interpretačných záverov, vyplývajúcich z rozhodnutia ESD vo veci C42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. Žalovaný v tejto súvislosti výstižne poukázal na to, že v tomto rozhodnutí ESD medzi iným podal tiež výklad článku 10 ods. 2 písm. h) smernice z pohľadu potreby vymedzenia v úverovej zmluve tiež štruktúry mesačných splátok v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tento záver premietol vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 Najvyšší súd SR, v ktorom k spôsobu aplikácie ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30.4.2018, ktorý svojou podstatou zodpovedá na posudzovaný prípad aplikovanému ust. § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z., skonštatoval potrebu interpretácie tohto ustanovenia v tom zmysle, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018). Žalovaný v odvolacom konaní správne poukázal tiež na to, že k záverom formulovaným v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd SR prihlásil aj vo svojom neskoršom uznesení sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018. Odvolací súd v tejto súvislosti na doplnenie uvádza, že Najvyšší súd SR tak opakovane urobil tiež v ďalšom svojom rozhodnutí - uznesení sp. zn. 7 Cdo 98/2018 zo dňa 30.1.2019. S týmto právnym názorom sa z už vyjadrených dôvodov odvolací súd bez výhrad stotožňuje.

14. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu vo svojom rozhodnutí vyšiel z nesprávnej interpretácie tiež ust. § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z., ktoré stanovuje ako jednu z obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie spôsob výkladu tohto zákonného ustanovenia v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysvetlil, a preto možno skutočne len dedukovať, že pod údajom o konečnej splatnosti úveru rozumel označenie presného dňa konečnej splatnosti úveru. S takýmto spôsobom právneho posúdenia tejto otázky, ani čo do spôsobu vyjadrenia v odôvodnení napadnutého rozsudku, ale predovšetkým, ani čo do jeho záveru, sa odvolací súd rozhodne nemohol stotožniť.

15. V prvom rade, ako už bolo zmienené, je potrebné súdu prvej inštancie vytknúť, že spôsob výkladu dotknutej normy v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysvetlil. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že text právnej normy nie vždy zodpovedá jej pravému významu (zmyslu), a preto jazykový výklad nevyhnutne nie je schopný vyriešiť zložitejšie interpretačné problémy, ku ktorým v praxi bežne dochádza. Výlučné používanie jazykového výkladu vedie často k objektívne nespravodlivým záverom. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 6 M Cdo 22/2010 v tejto súvislosti výstižne vyjadril, že je neakceptovateľným momentom aplikácie práva taká jeho realizácia, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení. Jazykový výklad je len počiatočným spôsobom prístupu k aplikácii právnej normy; je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jeho obsahu a účelu, k čomu ostane slúžiť celý rad ďalších postupov, ako je výklad logický, systematický, výklad e ratione legis a pod. Súd teda nie je absolútne viazaný iba doslovným znením zákonných ustanovení, ale môže (a v niektorých prípadoch musí), ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, ho vyložiť tak, aby závery jeho výkladu boli vo všeobecnosti

akceptovateľné a objektívne realizovateľné, inak povedané, aby súd nedospel k výkladu, ktorý význam a účel normy naostatok poprie a sťaží alebo dokonca znemožní jej realizáciu. Interpretácia (výklad) teda slúži na zistenie skutočného významu (zmyslu) právnej normy a jej zamýšľaného pôsobenia. V prípade právnej normy sa interpretáciou snažíme spoznať význam a odstrániť prípadné jej nejasnosti za účelom správneho pochopenia a následného správneho použitia právnej normy v praxi. Podľa názoru formulovaného Ústavným súdom SR v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 341/07 v prípade výkladu ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód jazyková, logická, systematická, teleologická, historická a komparatívna absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Interpretačný záver súdu prvej inštancie týmto požiadavkám právnej praxe podľa posúdenia odvolacieho súdu nezodpovedá. Prvoinštančný súd si pri aplikácii dotknutej normy predovšetkým dostatočne razantne neuviedol, že aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán, tak aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany, za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Súd prvej inštancie bezpochyby opomenul na vec nazerať takouto optikou spravodlivosti, keďže vo svojich úvahách nerefletoval, že zákonná požiadavka uvedenia v úverovej zmluve tiež údaj o konečnej splatnosti úveru nie je samoučelná, ale jej skutočným zmyslom je vytvorenie právnej garancie toho, aby spotrebiteľ mohol jednoducho posúdiť výhodnosť podmienok poskytnutého úveru a následne, aby mohol bezproblémovo realizovať práva a povinnosti, ktoré preňho z úverovej zmluvy vyplývajú. To v úvahách o spôsobe interpretácie ust. § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z. na posudzovaný prípad nevyhnutne musí viesť k otázke, či vymedzenie konečnej splatnosti úveru vyjadrením počtu splátok a ich splatnosti môže objektívne viesť k sťaženiu rozhodovania spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože údaje o počte splátok a ich splatnosti umožňujú spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín konečnej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho dôležitý, odvodiť. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada poznamenať, že potreba vyjadrenia exaktného údaj o konečnej splatnosti úveru bude opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú. Možno bez výhrad súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že ani pri hľadaní účelu a zmyslu posudzovaného zákonného ustanovenia, rovnako ako v prípade údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno prehliadať ciele smernice a v tejto súvislosti tiež interpretačné závery ESD, formulované vo vzťahu k určitosti vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy a k následkom absencie niektorých jej náležitostí. ESD v tejto súvislosti v už niekoľkokrát zmienenom rozhodnutí C42/15 formuloval tiež, že z pohľadu smernice nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň tu ESD skonštatoval, že zmyslu a cieľu smernice zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že ani požiadavka eurokonformného výkladu neumožňuje interpretovať požiadavku vyjadrenia údaj o konečnej splatnosti úveru tak rigorózne, ako to urobil súd prvej inštancie.

16. Z týchto dôvodov odvolací súd naproti úsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že úverová zmluva žalobkyňou postrádané náležitosti podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g) a i) zák. č. 258/2001 Z. z., v znení účinnom v čase jej uzavretia, má. Nakoľko žalobkyňa netvrdila a súd prvej inštancie nezistil iné obsahové nedostatky úverovej zmluvy či dôvody jej neplatnosti (§ 383 C.s.p.), zrušenia alebo zániku a nakoľko tieto nevyplývajú z obsahu súdneho spisu a nestali sa zrejmy ani v priebehu odvolacieho konania, odvolací súd dospel k záveru, že podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného za bezdôvodné obohatenie v žiadnej z jeho skutkových podstát podľa ust. § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka naplnené neboli. Vecne nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom vyhovujúcim výroku, preto nemohlo byť odvolacím súdom potvrdené v zmysle ust. § 387 ods. 1 a contrario C.s.p. a nakoľko zároveň neboli splnené zákonné predpoklady pre jeho zrušenie (§ 389 C.s.p.), v súlade s ust. § 388 C.s.p. odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil tak, že žalobu zamietol.

17. Žalobkyňa v žalobe, ale aj vo svojej odvolacej argumentácii, vychádza z mylného predpokladu o právnej záväznosti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8C/178/2014 zo dňa 7.4.2017. V tejto

súvislosti je správny názor žalovaného, prezentovaný v jeho odvolacej replike, že v zmysle ust § 228 ods. 1 C.s.p. je pre strany sporu záväzný len výrok právoplatného rozsudku, nie však jeho odôvodnenie. To v okolnostiach prípadu znamená, že nakoľko týmto rozhodnutím nedošlo k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v jeho výrokovej časti, dôvodmi, na podklade ktorých k tomu došlo, vyjadrenými v jeho odôvodnení, nebol súd prvej inštancie, ani odvolací súd viazaný. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada poznamenať, že je prirodzene žiaduce, aby rozhodnutia súdov boli v spôsobe riešenia rovnakej otázky konzistentné. Ani to však nezakladá právnu záväznosť riešenia jedného súdu pre iný súd a nevylučuje to, aby iný súd ohľadne tej istej otázky dospel k odlišnému záveru. Pokiaľ sa takáto situácia vyskytne, je podľa názoru odvolacieho súdu v záujme právnej istoty potrebné, aby bol odlišný názor vysvetlený natoľko presvedčivo, aby bol stranám sporu dôvod tohto odklonu náležite vysvetlený.

18. Pokiaľ ide o žalovaným nastolenú otázku naplnenia procesných podmienok konania, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade sa jednalo o vadu v označení žalovaného, predstavujúcu odstrániteľný nedostatok žaloby. I keď má totiž žalovaný pravdu v tom že žalobkyňa v záhlaví žaloby označila len jeho organizačnú zložku, ktorá sama spôsobilosť na právne úkony, a preto ani procesnú spôsobilosť rozhodne nemá, už zo záhlavia žaloby, ale aj z nadväzujúceho opisu rozhodujúcich skutočností však nad akúkoľvek pochybnosť vyplýva, že žaloba smerovala proti právnej nástupcovi spoločnosti CETELEM. Tento nedostatok v spôsobe vyjadrenia žalovaného subjektu mal súd prvej inštancie odstrániť procesným postupom podľa ust. § 129 ods. 1 C.s.p., k čomu už nakoniec nemusel pristúpiť keďže žalobkyňa označenie žalovaného opravila sama.

19. Na záver odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

20. Vzhľadom na zmenu napadnutého rozsudku, v súlade s ust. § 396 ods. 2 C.s.p. rozhodol odvolací súd tiež o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

21. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. V konaní pred súdom prvej inštancie mal v konečnom dôsledku žalovaný výlučný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovaným ust. § 255 ods. 1 C.s.p. vzniklo právo na plnú náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá bola v konaní pred súdom prvej inštancie neúspešná. Vzhľadom na to odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu 100 % trov konania pred súdom prvej inštancie.

23. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. , ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. V súlade s citovaným ustanovením zákona odvolací súd s použitím ust. § 255 ods. 1 C.s.p. priznal v odvolacom konaní plne procesne úspešnému žalovanému nárok na náhradu 100% trov odvolacieho konania.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať

pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)